soovides, et see võtaks Saksamaa vastu tarvitusele niisamuti sanktsioonid nagu Itaalia vastu. Prantsuse peaminister Sarraut avaldab oma raadiokõnes lootust, et Inglise ja Itaalia valitsus peavad kinni oma lepingulistest kohustustest selles mõttes. Ent Inglise välisminister Eden oma alamkoja-kõnes 9. märtsil märgib, et kuigi Inglismaa kohustub tulema kallaletungi puhul Prantsusmaale appi aja jooksul, mis on tarvilik olukorra uurimiseks, on Inglise valitsus valmis kaaluma Hitleri ettepanekuid, et selgitada, kui suurel määral need on suutelised kindlustama rahu.

Rahvasteliidu nõukogu koguneb erakorraliseks istungjärguks Londonisse ja konstateerib, et Saksamaa on rikkunud Locarno lepingut, kuid sellega asi praktiliselt piirdubki. Saksamaale tehakse ettepanek, et ta ei kindlustaks remilitariseeritud tsooni ega saadaks sinna uusi väeosi, mis käiksid üle sümboolse okupeerimise mõiste, kuid Saksamaa lükkab need ettepanekud 24. märtsil tagasi ja Itaalia jääb kogu asjast eemale.

Et asju kuidagi edasi arendada, hakkab Inglise valitsus kinni Hitleri 7. märtsi ettepanekuist ja otsustab saata Saksamaale küsimuslehe nende ettepanekute täpsemaks selgitamiseks, millele vastus aga venib ja venib. 23. juulil Prantsuse ja Belgia ministrid sõidavad Londonisse, kus otsustatakse kutsuda kokku viie riigi konverents uue Locarno lepingu sõlmimiseks, millest aga ei saa asja kuni aasta lõpuni. Selles olukorras kuulutab Belgia kuningas, et Belgia on otsustunud tagasi pöörata ennesõjaaegse neutraalsuse juurde, mis annab omakorda hoobi Locarno pakti ideele.

Et Saksa ja Itaalia välispoliitika on võtnud paralleelse suuna ja kummagi maa diktaator on osutanud teisele teeneid, jõuavad nad kokkuleppele ka Kesk-

Eesti kroonika 1936, lk. 16